Aeroklub Slovenske Konjice deluje v obliki društva in je samostojno, nepridobitno združenje fizičnih oseb, ki povezuje, usmerja in usklajuje športno-tehnične letalske dejavnosti, s katerimi se ukvarjajo njegovi člani.

Ime kluba in Logotip:

Aeroklub

Slovenske Konjice

http://www.aeroklub-konjice.com/

Sedež kluba:

AK Slovenske Konjice- Aeroklub Slovenske Konjice

Grajska ulica 4 | Žiče 107

SI-3215 Loče

Slogan kluba:

Aeroklub Slovenske Konjice deluje v obliki društva in je samostojno, nepridobitno združenje fizičnih oseb, ki povezuje, usmerja in usklajuje športno-tehnične letalske dejavnosti, s katerimi se ukvarjajo njegovi člani.

Kratek opis kluba:

Aeroklub Slovenske Konjice deluje v obliki društva in je samostojno, nepridobitno združenje fizičnih oseb, ki povezuje, usmerja in usklajuje športno-tehnične letalske dejavnosti, s katerimi se ukvarjajo njegovi člani. Namen aerokluba je med drugim razvijanje letalskega športa in njegovih vrhunskih dosežkov, razvijanje množičnosti letalskega športa, skrb za letalsko in letalsko-tehnično vzgojo državljanov Republike Slovenije, nenazadnje pa tudi razvijanje tovarištva, medsebojnega razumevanja in športnega fair playa.

Temelje delovanja in organiziranosti aerokluba določa njegov statut; sedaj veljavni je bil sprejet 22. februarja 1997.

Ključne dejavnosti:

športno tehnična letalska dejavnost.

Naši člani so usposobljeni na področju:

Vseh zgoraj podrobneje naštetih dejavnosti.

Kaj bi o svojem klubu še radi izpostavili?

Organi aerokluba

Najvišji organ je skupščina, ki združuje vse člane aerokluba. Redna skupščina se skliče v začetku vsakega leta. Skupščina lahko odloča o vseh glavnih vprašanjih, ki zadevajo klub, in med drugim sprejema ali spreminja statut, voli in razrešuje člane ostalih organov AK, sprejema perspektivne načrte in programe dela AK, sprejema finančni načrt in zaključni račun, sprejema nove člane in odloča o izključitvi člana iz AK itd.Petčlanski izvršni odbor je neke vrste vlada AK in operativno vodi delo AK ter opravlja vse tekoče posle. V njem so predsednik AK, vodja strokovnega sveta, upravnik in dva člana, izvoljena na skupščini. Pri opravljanju strokovnih nalog izvršnemu odboru svetujejo komisije (npr. komisija za motorno letenje). Nadzorni odbor šteje tri člane in preverja delo izvršnega odbora, predvsem njegovo finančno poslovanje; o svojih ugotovitvah poroča skupščini. Disciplinska komisija obravnava kršitve statuta in disciplinske prekrške članov ter lahko izreče opomin, opomin pred izključitvijo, razrešitev s funkcije, mirovanje vseh članskih pravic, lahko pa tudi skupščini predlaga izključitev člana in naložitev povračila škode.Mandat vseh organov razen skupščine traja štiri leta; po preteku tega časa skupščina izvede volitve članov v organe AK na podlagi tajne in enakopravne volilne pravice vseh članov. Ponovna izvolitev je možna.

Ustanovitev AK Slovenske Konjice in zgodovinski mejniki kluba

Aeroklub Slovenske Konjice je nastal na pobudo nekaterih športnih pilotov, ki so leteli v sosednjih aeroklubih v Celju in Slovenj Gradcu. Idejna očeta AK sta bila Dušan Zorko iz Tolstega vrha in Franc Krajnc iz Frankolovega. Ustanovna skupščina AK Slov. Konjice je bila 19. januarja 1979. Skupščine se je udeležilo okoli 20 ljubiteljev letenja, vodil pa jo je Marko Fink iz Celja, takrat odvetnik v Slov. Konjicah, ki je kasneje izpeljal vse upravne postopke za registracijo društva.
Prvi predsednik AK je bil Maks Brečko, sekretarka pa Anica Brumec; vodila sta 11-članski izvršni odbor, ki se je takoj lotil zadanih ciljev: pridobitev klubskih prostorov, izgradnja vzletišča, pridobitev prvega letala. Aeroklub je deloval po vzoru sosednjih AK, še zlasti AK Ptuj, ki je v tistem času veljal za vzor organiziranosti aeroklubske dejavnosti v Sloveniji. AK je kmalu pridobil klubske prostore v graščini Trebnik v Slovenskih Konjicah, kjer je razpolagal z učilnico in modelarsko delavnico, opremil pa si je tudi delavnico, kjer so člani opravljali pogodbena dela za podjetje Comet iz Zreč. Na ta način si je AK zagotavljal reden vir denarnih sredstev. Vzporedno s pripravo vzletišča so v aeroklubu od vsega začetka tekla prizadevanja za pridobitev lastnega letala. Ker je v AK delovalo mnogo vplivnih ljudi iz konjiškega gospodarskega in političnega življenja, denar za nakup letala niti ni predstavljal velik problem.

Večje težave so se porajale pri uvozu oziroma iskanju ustreznega letala v domovini.
Peter v Celju

Neuspešno so se končali poskusi nakupa C-172 v Italiji, VILGA na Poljskem in ZLINA na Češkoslovaškem; najbližje uresničitvi je bil nakup letala PA-18 Superlet, katerega so si člani AK ogledali na sejmu v Zagrebu, zaradi stabilizacijskih ukrepov tedanje jugoslovanske vlade pod vodstvom Milke Planinc pa tudi ta nakup ni uspel.
V AK je bila nato sprejeta odločitev, da rabljeno motorno letalo kupimo na domačem trgu. Z AK Ptuj je bila pripravljena pogodba o skupni obnovi in polovičnem koriščenju letala CITABRIA, z AK Slovenj Gradec pa so potekali pogovori o nakupu dvomotornega PIPER SENECA. Pri pripravah za nakup je bil najaktivnejši Franc Leskovšek; ko so bile nakupovalne aktivnosti tik pred zaključkom pa je nenadoma umrl. Nakup ni bil izveden, v AK Slov. Konjice pa je prišlo do globljih nesporazumov, tako da je odstopila večina članov izvršnega odbora, vključno s predsednikom Brečkom in sekretarko Brumčevo, ki so do takrat delali srčno in dobro. Obstoj AK je bil resno ogrožen. Vplivni člani so ga zapustili, ugled in pomen AK v lokalnem okolju je splahnel, novega vodstva ni bilo mogoče konstituirati, ni bilo primernih ljudi, da bi razčistili odnose med člani in zgladili spore. Med člani AK je vendarle kmalu uspel dogovor in vodstvo kluba je prevzela mlajša generacija. Predsednik AK je postal Jože Felicijan, sekretarka Zdenka Kovač, sedanja ministrica za regionalni razvoj, močno podporo pa je klubu nudil Gvido Hauptman. Delo je znova steklo, tokrat precej skromneje, zato pa toliko bolj zavzeto. Poudarek je veljal notranji trdnosti AK, pridobitvi oziroma večanju strokovnosti in letalski dejavnosti, večje naložbe pa so morale počakati.
Osrednji cilj je bil vzpostaviti lastno letalsko šolo, si pridobiti bazo strokovnega kadra, pogodbeno opravljati proizvodno dejavnost in organizirati različne prireditve, s katerimi bi si pridobili svoj prostor v občini in Letalski zvezi Slovenije.
Kmalu je bil na lastnem letališču izveden prvi letalski miting, v Celju in na Ptuju so šolanje zaključili prvi piloti iz AK Slov. Konjice, klub pa kupi prvo letalo: jadralnega VUK-T. V tistem času AK organizira prva tekmovanja v nekaterih kategorijah letalskega modelarstva.
Od takrat AK Slov. Konjice po majhnih korakih neprestano napreduje in se razvija. Drugo vodstveno generacijo je po nekaj letih zamenjala tretja: predsednik AK je bil do leta 2003 Darko Mastnak, nasledil pa ga je Janez Jenšterle. Izvršni odbor tvorijo poleg predsednika še Peter Ravnak, Mitja Mastnak, Vlado Korošec in Štefan Kroneker. Od ustanovnih članov pred 25 leti sta v klubu ostala samo še dva: Dušan Zorko v vlogi upravnika, Peter Ravnak pa kot vodja strokovne letalske dejavnosti, a še bolj duša in glavna gonilna sila kluba.

Vzletišče

Vzletno-pristajalna steza je že od vsega začetka na mestu, kjer je danes. Njeno lego sta predlagala Dušan Zorko in Maks Arbajter, Konjičan, takrat zaposlen kot upravnik AK Celje. Trasa steze se je nahajala na velikem polju med Žičami in Ločami na vzhodni strani opuščene

železniške proge, le da je takrat ta predel bil neurejen, zamočvirjen in porasel z grmovjem. Del zemljišča je AK dobil v najem od Kmetijske zadruge Slovenske Konjice, del pa od ostalih lastnikov, okoliških kmetovalcev. Izvedena so bila obsežna zemeljska dela: današnja trasa za dovozno cesto, dva dolga in globoka jarka za odvodnjavanje, povezana s podzemno cevjo, izravnano je bilo zemljišče v izmeri pribl. 5 hektrajev, na stezo in cesto navoženih ogromno kubičnih metrov peska. Večino teh del je opravil Dušan Zorko sam s svojimi stroji.Kot zanimivost velja omeniti, da je na področju letališča Senožet že leta 1952 z letalom PO-2 med prvimi pristal Vinko Štefanič, najstarejši pilot s konjiškega, ki se je za pilota izšolal že leta 1946, letos pa bo praznoval 80. rojstni dan. Vzletno-pristajalna steza je leta 1994 dobila končno podobo in razsežnosti. AK je uredil odnose tudi s sosednjimi kmetovalci, ki so pridobili velik travnik za precej živalske krme, klub pa urejeno travnato stezo. Poseben podvig je uspel tudi z izključitvijo visokonapetnostnega daljnovoda, ki je bil iz omrežja izključen za en teden, tako da je bilo mogoče na žice namestiti označevalne krogle. Danes je Letališče Senožet v Žičah pri Slovenskih Konjicah matično letališče Aerokluba Slov. Konjice. Letališče razpolaga s travnato vzletno-pristajalno stezo dimenzij 810 m × 60 m (podrobnosti so navedene na koncu biltena), hangarjem, velikim večnamenskim prostor za pouk in družabne aktivnosti, upravnikovo pisarno, sanitarnimi prostori, črpalko za letalsko gorivo itd. Okoli hangarja je velika in urejena travnata površina, tako da je možno tudi šotoriti, kar z veseljem izkoristijo npr. naši obiskovalci-piloti iz tujine in padalci.Letališče Senožet je pogosto kraj dogajanja tudi za neletalske dejavnosti. Kot zelo primerno se je izkazalo za večje prireditve najrazličnejše vsebine, ki so jih pripravila različna društva ali podjetja (zbori, zleti, pikniki, glasbene prireditve, gledališke predstave, rave zabave…).

Hangar

Do hangarja je vodila trnova pot. Začelo se je s poskusi postavitve montažnega hangarja na današnji lokaciji, pa zaradi nasprotovanja Kmetijske zadruge Slov. Konjice ni bil postavljen. Leta 1984 je aeroklub odkupil star celjski hangar, ga z lastnim delom podrl, razstavil na sestavne dele in prepeljal v Slovenske Konjice. A še pred postavitvijo so se stvari močno zapletle in hangar je nepostavljen sprhnel. Razmere za hangar so bile ugodne zopet leta 1991, ko pa so jih zapletle osamosvojitev in vojna za Slovenijo ter razpad občine Slovenske Konjice na tri nove. Po dolgih negotovostih se aeroklub odloči za postavitev hangarja, ki mu ga je podarila slovenska vojska in katerega so člani sami podrli v Štorah in ga prepeljali v Konjice, kjer so ga več let skrivali na različnih lokacijah. Poleti leta 1995 v težkih pogojih in rekordnem času dveh tednov objekt postavijo člani AK. Tu se je pokazala vsa spretnost in srčnost članov. Hangar je bil največji objekt, zgrajen v letu 1995 na območju novih občin Slov. Konjice, Zreče in Vitanje, slovesna otvoritev pa je bila na veličastnem letalskem mitingu. Dela na hangarju so potekala še dobesedno celo zadnjo noč pred otvoritvijo.

Gradnja hangarja

Za AK se je tako končalo 16-letno obdobje tavanja in gostovanja na tujih letališčih ter so bili ustvarjeni pogoji za normalno delo. Seveda so manjkali še spremljevalni prostori, kot npr. učilnica, upravnikova pisarna, sanitarni prostori. Vsi ti so bili pridobljeni s prizidkom k hangarju, ki je bil zgrajen leta 1999. Pri gradnji in reševanju dnevnih tehničnih problemov je veliko požrtvovalnosti in spretnosti pokazal Marjan Šajtegel. Pri sodelovanju z ostalimi aeroklubi velja poudariti, da je AK Slov. Konjice lepo sodeloval z vsemi sosednjimi klubi, posebej pa je treba izpostaviti AK Velenje, ki nam je nudil posebno podporo vrsto let.

Letala

Pridobitev lastnega letala je vrsto let bil osrednji cilj AK Slov. Konjice. Prizadevanja za njegovo pridobitev so bila opisana že zgoraj. Letalska politika v SFRJ je omogočala pridobitev letala prek letalske zveze le uveljavljenim klubom, možnosti nakupa v lastni organizaciji pa skoraj ni bilo. Šele ko smo dokazali, da imamo izšolanih dovolj motornih pilotov, nam je Letalska zveza Slovenije dodelila motorno letalo U-75, ker pa nismo imeli hangarja, letalo nikoli ni prišlo v roke AK Slov. Konjice. Prvo motorno letalo, Maule MX-7, je tako leta 1992 kupila skupina članov AK. Štirisedežno enomotorno letalo MX-7 je ameriške izdelave in večnamensko uporabno, npr. za panoramske lete, šolanje, vleko jadralnega letala, izmet padalcev. Kmalu zatem je prišlo še eno letalo, šolski PA-38.
Danes klub razpolaga z motornimi letali (Utva-75, Maule Mx-7, Piper Tomahawk Pa-38, Piper Warior III), dvema jadralnima (VUK-T in Blanik), dvema motornima zmajema in šestimi jadralnimi padali, občasno tudi s helikopterjem.

Letalske šole

Vzgoja lastnega strokovnega kadra je bil že od vsega začetka osrednji cilj Aerokluba Slovenske Konjice. Ker klub sprva ni razpolagal z lastno infrastrukturo in ustreznimi materialnimi sredstvi, se je precej članov šolalo v drugih klubih in organizacijah. Prva generacija jadralnih pilotov (Jože Frim, Silvo Brglez, Darko Mastnak in Jure Krajnik) je sicer letela na sosednjih letališčih, celotno teoretično usposabljanje pa je bilo izvedeno v domačih prostorih, kjer se je predavanj udeležilo 9 kandidatov. Naslednjo generacijo (Iztok Trafela, Marjan Šajtegel, Peter Ledinek) je v celoti izšolal domači učitelj Peter Ravnak; teoretični del v klubskih prostorih, na letenje pa se je bilo potrebno voziti v Slovenj Gradec.
V nadaljevanju se je težišče šolanja preusmerilo na motorno letenje, ko je bil najprej v internatu na Ptuju izšolan Vlado Korošec, čez nekaj let pa še Iztok Trafela, slednji z domačim učiteljem. Številni piloti, ki so se šolali in delovali v vojaških letalskih silah nekdanje Jugoslavije (Ljubo Pliberšek, Aleš Ledinek, Stanko Kolar, Vili Pleteršek, Branko Rek, Damjan Fijavž), pa so po osamosvojitvi Slovenije okrepili klubski strokovni kader.Po izgradnji hangarja in nakupu prvih

letal je bilo dolgoletno prizadevanje kronano z uradno registracijo treh letalskih šol, danes pa v okviru kluba delujejo štiri letalske šole, in sicer za jadralno, motorno in helikoptersko letenje ter jadralno padalstvo. Teoretično šolanje bodočih pilotov in izobraževalna predavanja (npr. o meteorologiji, uporabi sodobnih navigacijskih naprav, angleški letalski terminologiji, predpisih s področja letalstva ipd.) za vse člane AK potekajo predvsem v zimskem času, praktični del pouka pa se izvaja od junija do oktobra večinoma na vzletišču Senožet, v ostalih mesecih pa na brniškem letališču. Če so v skupini vsaj trije bodoči piloti, šolanje poteka intenzivno in takorekoč vsak primeren dan, ki je primeren za letenje.
Danes je med članstvom AK Slov. Konjice strokovni letalski kader, ki je med boljšimi v Sloveniji.

Prireditve in tekmovanja

Najodmevnejša prireditev je letalski miting, ki ga AK Slov. Konjice že tradicionalno organizira na svojem letališču Senožet vsako leto od 1983. naprej, običajno prvi konec tedna v avgustu (miting je zaradi vojne za Slovenijo odpadel le leta 1992).
Prvi miting je bil 24. julija 1983. Sodelovalo je 12 letal, padalci, letalski modeli, nastopali najboljši piloti iz Slovenije. Največje navdušenje na nebu je požel Marjan Kencijan z akrobatskim letenjem, z »zemeljskim« delom pa se je izkazal zlasti Tone Pliberšek, ki je zaradi maloštevilnega članstva k pripravam in izvedbi mitinga pritegnil mnogo svojih sosedov iz Mizarske ulice. Pekel se je bik na žaru, organiziran je bil srečelov, obiskovalci so bili navdušeni. Na mitinge redno prihaja okoli 5000 obiskovalcev, med njimi so visoki gostje iz gospodarstva in politike, na programu pa so vrhunske letalske točke.
Med večjimi javnimi prireditvami državnega pomena, ki jih je organiziral AK, velja izpostaviti naslednje:

· prvo razglasitev najboljših športnikov – letalcev v samostojni Sloveniji dne 23. 1. 1993 v Zrečah; prireditev je potekala pod okriljem Letalske zveze Slovenije, spremljala pa jo je letalska razstava vseh slovenskih letalskih proizvajalcev in tiskovna konferenca desetih državnih reprezentanc;

· prvo srečanje Združenja lastnikov letal in pilotov Slovenije (AOPA – Aircraft Owners and Pilots Association) v letu 1995;

· zadnjih deset let klub organizira vsakoletno državno prvenstvo motornih pilotov, leta 1999 pa je izvedel mednarodni aerorally Alpe Adria;

· prvi zbor vojaških pilotov Slovenije leta 2004, ki je postal tradicionalen vsakoletni dogodek.

Kontakt:

Predsednik:

Član:

Janez Janšterle

Peter Ravnikar

Tel.

+386 3 759 20 30

E-pošta:

E-pošta:

info@aeroklub-konjice.com

pico1@siol.com

Spletna stran:

http://www.aeroklub-konjice.com/

{jcomments off}